

Годишната цѣна на вѣстника е:

Абонаментът е само годишенъ, започва отъ 1-и януарий,
и се прѣдлага.

Писма за абонаменти и публикации,

и всичко, що се отнася до вѣстника, се изпраща до Дирекцията на Държавната Печатница.

Цѣната за обявленията и начинътъ за внасянето на сумитѣ
сѣ показани въ отдѣла „Обявления“.

Брой 37.

7.

• **Ъ БОЖИЯ МИЛОСТЪ И НАРОДНАТА ВОЛЯ**

Царь на българитѣ.

Обявяваме на всички Наши вѣроподданици,
XIV Обикновено Народно Сѣбрание, въ III си
редовна сесия, въ LXVIII заседание, дѣржано на
28 януарий т. г., гласува и прие,

Ние утвърдихме и утвърдяваме слѣдния

Глава I.

Общи разпоредби.

Чл. 1. Всички движими и недвижими старини въ царството се намиратъ подъ върховния надзоръ на Министерството на народното просвѣщение, което се грижи за тѣхното запазване и поддръжане.

Чл. 2. За старини се смятат паметници, документи и художествени произведения от най-старо време до освобождението на България, които имат историческо, археологическо, художествено и палеонтологическо значение, като стари сгради и развалини, градища, калета (хисари), окопи, черкви, черковища и манастирища, джамии, безистени, чешми, водопроводи, мостове, друмове, могили, гробове, побити камъне и др. такива; старински издѣлѣя отъ разенъ материялъ, като: статуи, плочи съ образи, камъни съ надписи и украшения, глинени издѣлѣя, оръжия и други металически прѣдмети и накити, монети, печати, каменни и костени съчива, живописъ върху стѣна, платъ или дърво, мозайки, икони и други черковни принадлежности, разни

ръзби, стъклени издѣлия, изкопаеми животински и растителни останки отъ прѣдисторическо врѣме, вакаменѣлости и пр.

За старини се смятат също и градини, гори, сгради и въобще всички мѣста, свързани съ събития и личности изъ историята, а така също стари рѣконици, рѣдки и цѣнни старопечатни произведения, гравюри, портрети, стари материи, шевове и музикални инструменти.

Отъ старинитѣ изключени сж постройки и художествени произведения на живи автори.

Глава II.

Организация на службата за старинитѣ.

Чл. 3. Министерството на народното просвещение упражнява надзора и грижата за запазване старинитѣ чрезъ управлението на народнитѣ музеи и библиотеки, чрезъ мѣстнитѣ археологически дружества и чрезъ училищнитѣ, административнитѣ и пограничнитѣ власти.

Чл. 4. Службата за запазване и поддържане старинитѣ се причислява къмъ народния археологически музей въ София и се изпълнява отъ директора на музея, уредниците и една комисия за старинитѣ.

Чл. 5. Директорътъ прѣдседателствува комитетъта за старинитѣ и се грижи за изпълнение на нейнитѣ рѣшения.

Чл. 6. Комисията за старинитѣ се състои отъ директора на Народния археологически музей, отъ директоритѣ на Етнографическия музей и Народната библиотека въ София, отъ три лица, назначени отъ Министра на народното просвѣщение и трима делегати по изборъ отъ археологическитѣ дружества, които иматъ уредени музеи.

Забѣлка 1. Ако археологическитѣ дружества не избератъ о време свои делегати, комисията функционира безъ тѣхъ.

Забѣлѣжка 2. Мандатътъ на назначенитѣ и избрани членове трае три години.

Чл. 7. Комисията взема решение по всички принципиални въпроси, които се отнасят до издирването, запазването и поддържането на стариницѣ. Тѣзи решения се утвърждаватъ отъ Министра на народното просвѣщение.

Комисията се занимава особено съ слѣднитѣ въпроси:

а) опрѣдѣля разкопкитѣ, които се прѣдприематъ отъ страна на държавата;

б) обсъжда прѣдставенитѣ отъ министерството заявления, съ които се иска разрѣшение за произвеждане археологически сондажи и разкопки;

в) опрѣдѣля цѣната на прѣдложени за откупуване прѣдмети и колекции, чиято стойност надминава 2.000 л.;

г) грижи се за описване старинитѣ и изработване археологическа карта на България;

д) разпрѣдѣля между разнитѣ археологически дружества и музеи помощта, прѣдвидѣна за тѣхъ въ бюджета;

е) разглежда и дава мнѣние по законопроекти, правилници и устава, които засѣгатъ старинитѣ и музейното дѣло въ България, и

ж) рѣшава спорнитѣ въпроси между народнитѣ и провинциалнитѣ музеи.

Глава III.

Запазване на старинитѣ.

Чл. 8. Всички държавни и обществени учрѣждения (окръжни съѣти, общини, църкви, монастири, митрополии, училища, читалища, археологически и други културни или религиозни дружества), които притежаватъ каквито и да било старини, сж длъжни да прѣдставятъ въ Министерството на народното просвѣщение въ срокъ една година отъ публикуването на настоящия законъ, подробенъ описъ на тѣзи старини. Такива описи тѣ сж длъжни да пращатъ и отпослѣ всѣки пѣтъ, когато министерството поиска. Въз основа на тѣзи описи, слѣдъ надлежната имъ провѣрка, се съставятъ инвентаритѣ на старинитѣ, които оставатъ подъ непосредствения контролъ на държавата и не могатъ да бѣдатъ отчуждени.

Чл. 9. Тѣзи старини не могатъ да бѣдатъ прѣправени, развалени или прѣмѣстени безъ разрѣшение на Министерството на народното просвѣщение. Когато тѣ се заплашватъ отъ разрушение, отъ изгубване или пъкъ сж поставени въ условия, при които не могатъ да служатъ за публично ползуване, министерството, по рѣшение на комисията за старинитѣ, може да нареди тѣхното прѣнасяне отъ едно мѣсто на друго.

Чл. 10. Когато старинитѣ се застрашаватъ отъ разрушение или поврѣди, отговорнитѣ лица сж длъжни незабавно да увѣдомятъ министерството, което взема мѣрки за тѣхното запазване. Въ противенъ случай разкопкитѣ за изправяне допускатата щета сж за смѣтка на учрѣдението или на юридическата личностъ, чиято собственост сж старинитѣ и то дотолкова, доколкото тѣ сж въ състояние да ги понесатъ.

Чл. 11. Държавата, по рѣшение на комисията за старинитѣ, има право да отчужди всѣка движима или недвижима старина, била тя обществена или частна собственостъ, ако старината се заплашва отъ разрушение или изчезване и ако собственикътъ не вземе мѣрки въ опрѣдѣленъ отъ мини-

стерството срокъ за нейното запазване. Отчуждаването става съгласно чл. 19 за движимитѣ и съгласно чл. 26 за недвижимитѣ старини.

Чл. 12. Който намѣри каквито и да било старини, дѣто и да било, длъженъ е да съобщи и да ги прѣдаде веднага срѣщу разписка, било на най-близкия окръженъ или градски музей, било на административнитѣ власти. Музеятъ състави актъ съ подробно описание на прѣдметитѣ, прѣнистъ отъ който веднага изпраща въ Софийския народенъ музей; административната властъ състави сѣщо актъ, а самитѣ прѣдмети внимателно опаковани и напечатани съ печата на учрѣдението изпраща въ Народния музей въ София. Директорътъ на музея е длъженъ въ продължение най-много на единъ мѣсець да съобщи на изпращача, какво рѣшение е взето досѣжно прѣдмета. Ако заинтересованото лице до изтичането на този срокъ не получи никакво съобщение, то може да се отнесе направо до Министерството на народното просвѣщение, което взема надлежитѣ мѣрки.

Чл. 13. Държавнитѣ и общински власти при изработване поемни условия за обществени постройки като здания, водопроводи, канали, пътища и други такива сж длъжни да прѣдвидятъ, щото всячки старини, които биха се открили при извършването на тѣзи работи, да бѣдатъ прѣдадени отъ прѣдприемача по принадлежностъ, или ако старинитѣ сж неподвижни, да ги запази, додѣто бѣдатъ прѣгледани отъ компетентната властъ. Това прѣглеждане трѣба да стане най-късно въ петдневенъ срокъ отъ датата на съобщението. Разпореденията на този членъ се отнасятъ и до всички лица, които сж снабдени съ разрѣшение да дирятъ природни богатства въ опрѣдѣлени периметри.

Глава IV.

Движими старини.

Чл. 14. Старини, които биха се открили на мѣста собствени на държавата, окръжитѣ, общинитѣ, градоветѣ и селата, принадлежатъ на държавата.

Чл. 15. Ония отъ прѣдвидѣнитѣ въ прѣдидущия членъ старини, които държавата не желае да запази за своитѣ сбирки, се отстъпватъ на общината или окръга, ако тѣ притежаватъ музеи, свои или дружествени, основани съгласно наредбитѣ на този законъ. Отъ запазенитѣ въ държавнитѣ сбирки старини споменатитѣ музеи получаватъ отливки или други репродукции.

Чл. 16. Открититѣ случайно въ частни имоти движими старини принадлежатъ на намѣрвача, ако той е собственикъ на мѣстото, дѣто тѣ сж намѣрени. Въ противенъ случай тѣ принадлежатъ по половина на собственика на мѣстото и намѣрвача.

Чл. 17. Държавата си запазва правото да откупи оиѣзи отъ прѣдвидѣнитѣ въ чл. 16 старини, които сж нужни за сбиркитѣ ѝ, като заплати тѣхната стойностъ на правоимеющия.

Чл. 18. За намѣренитѣ старини въ изброенитѣ въ чл. 14 мѣста се дава възнаграждение на намѣрвача.

Чл. 19. Възнаграждението и стойността на предметитѣ, които ще се взематъ за народнитѣ музеи, се опредѣля отъ надлежния комитетъ (чл. чл. 391 и 420 отъ Закона за народното просвѣщение). Заинтересованата страна, ако е недоволна, може да се отнесе до надлежния окръженъ съдъ, който разрешава прѣпирнята окончателно.

Чл. 20. Всички движими новооткрити старини, за намирането на които не е извѣстено веднага, съгласно чл. 12, се конфискуватъ.

Лицето, което е съобщило за такива старини, получава възнаграждение, съотвѣтно на половината отъ оцѣнката на предметитѣ.

Всички сдѣлки, които иматъ за цѣль да отчуждятъ такива старини, сж недействителни по отношение на държавата.

Чл. 21. Движими старини, които сж притежание на частни лица, могатъ да бждатъ подведени подъ разпорежданията на този законъ и да се инвентаризиратъ съгласно чл. 8 само по изрично рѣшение на комисията за старинитѣ за всѣки отдѣленъ случай. Това рѣшение трѣба да бжде съобщено на притежателя. Такива старини не могатъ да бждатъ продадени, подарени, развалени, прѣправени или въобще измѣнени по какъвто и да било начинъ безъ прѣварително разрѣшение на Министерството на народното просвѣщение, което взема мнѣнието на комисията. При продаването на такива старини държавата първа има право да ги откупи въ срокъ отъ три мѣсеца. Ако въ това врѣме музеятъ не разполага съ нужната сума, тя ще се изплати отъ бюджета за слѣдната година. До това врѣме продаваемиятъ предметъ не може да бжде прѣдаденъ другиму.

Чл. 22. Износътъ на старини вънъ отъ държавата не може да стане безъ разрѣшение на Министерството на народното просвѣщение. Разрѣшение се дава слѣдъ като се прѣдставитъ самитѣ старини, придружени съ списъкъ, и се вземе мнѣнието на комисията за старинитѣ.

Държавата има право да откупи въ срокъ отъ 6 мѣсеца опѣзи отъ прѣдставенитѣ старини, които сж потребни за сбиркитѣ ѝ. Оцѣнката имъ става съгласно чл. 19 отъ настоящия законъ.

При изпосъ на старини се плаща въ полза на държавата допълнителна такса 10% отъ стойността на старинитѣ.

Чл. 23. Старини, които се заловятъ при изнасянето имъ безъ позволение, се считатъ за контрабанда и се конфискуватъ въ полза на държавата. Телеграфооценскитѣ и митническитѣ власти иматъ право да отварятъ, въ присѣствието на изпращача, всѣки колетъ, прѣдизначенъ за странство, ако се съмнѣватъ, че той съдържа нѣкакви старини.

Чл. 24. Вносътъ на старини въ царството е свободенъ. Внесенитѣ старини могатъ да бждатъ повторно изнесени обратно, само ако сж придружени съ описъ, зафренъ отъ митницата, прѣзъ която сж били внесени. За тѣхъ не се плаща прѣвидѣната въ чл. 22 такса.

Глава V.

Недвижими старини.

Чл. 25. Всички недвижими старини, дѣто и да бждатъ тѣ открити, принадлежатъ на държавата.

Чл. 26. Държавата отчуждава, съгласно Закона за отчуждаване за обществена полза, мѣстото, дѣто е открита недвижима старина, която тя желае да запази, или заплаща всички врѣди и загуби за врѣмето, прѣзъ което мѣстото не е било на разположение на собственика. Въ случай на неспоразумѣние за врѣдитѣ и загубитѣ, прѣпирнята се разрешава отъ съдилищата.

Чл. 27. Нови постройки, частни или обществени, и регулационни планове, които засѣгатъ каквито и да било недвижими старини, могатъ да бждатъ потвърдени и изпълнени само съ съгласието на Министерството на народното просвѣщение, като се взема мнѣнието на комисията за старинитѣ. Министерството има право да опредѣля разстояния, разжѣри и други необходими мѣрки така, щото новитѣ постройки да не застрашаватъ старинитѣ, нито пъкъ да бждатъ въ ущербъ на перспективата и нужната имъ свѣтлина. Министерството спира разкопки за дирене природни богатства, ако тия разкопки застрашаватъ недвижимитѣ старини.

Глава VI.

Разкопки.

Чл. 28. Държавата има право да прѣдприема археологически сондажи и разкопки дѣто и да било въ територията на царството.

Собственикътъ на мѣстото, дѣто се правитъ разкопки, се обезщетява съгласно чл. 26 отъ настоящия законъ.

Чл. 29. Всички старини, намѣрени при разкопкитѣ, принадлежатъ на държавата. Въмѣсто споменатото въ прѣдидущия членъ обезщетение, държавата може да отсѣжни на собственика на земята, ако той би прѣдпочелъ, открититѣ старини или частъ отъ тѣхъ, въ случай че тѣ не сж нужни за сбиркитѣ на държавата.

Чл. 30. Научни дружества и частни лица могатъ да правитъ сондажи и разкопки за издирване на старини само съ разрѣшение на Министерството на народното просвѣщение.

Това разрѣшение се дава само за разкопки съ научни цѣли и то слѣдъ като се вземе мотивираното мнѣние на комисията за старинитѣ.

Чл. 31. Разрѣшение за разкопки се дава само на български подданици и дружества. То е лично и не може да бжде продадено или отсѣжнено другиму.

Чл. 32. Заявлението за разрѣшение на разкопки трѣба да бжде придружено съ точно описание и планъ на мѣстото, дѣто ще ставатъ разкопкитѣ. Разрѣшение се дава само за едно мѣсто.

Чл. 33. На чуждестранни научни институти и учени лица се дава разрѣшение за разкопки при спазване на слѣдитѣ условия, обаче съ постановление на Министерския Съвѣтъ. Въ таквъ случай Министерството на народното просвѣщение изпраща

свой постоянненъ делегатъ, който да pazi интереситѣ на държавата при разкопкитѣ.

Чл. 34. Разрѣшеніе за събираніе и разкопки въ имотитѣ на частни лица се дава слѣдъ като се представи предварително писменото съгласіе на стопанина.

Чл. 35. Забрадено е да се разкопаватъ мѣста, ако съ това могатъ да се причинятъ пакости на обществени постройкы.

Чл. 36. Министерството на народното просвѣщеніе увѣдомява за всички разрѣшени разкопки народния археологически музей, който надзирава чрезъ свой пратеникъ или чрезъ мѣстнитѣ музеи и власти тѣхното извършване, съ изключение на случаитѣ, предвидѣни въ чл. 33. Лицата, които извършватъ разкопки, сж длъжни да увѣдомятъ сѣния музей три дена по-рано за започването на разкопкитѣ и да се подчиняватъ на всички разпорѣждания на музея или на неговия пратеникъ. Въ противенъ случай тѣ изгубватъ правото да продължаватъ разкопкитѣ и подпадатъ подъ наказателнитѣ разпорѣждания на настоящия законъ.

Чл. 37. Позволителното за сондажи или разкопки е валидно само за една година. Неговиятъ носителъ изгубва правото да направи разкопкитѣ, ако не ги е започналъ въ продължение на три мѣсеца слѣдъ издаването на позволителното. Прѣди да започне разкопкитѣ, лицето е длъжно да увѣдоми най-близкитѣ административни власти въ района, дѣто ставатъ разкопкитѣ.

Чл. 38. Всички открити при подобни разкопки старини сж държавни. Тѣ се пазятъ въ мѣстнитѣ музеи, ако такива съществуватъ въ окръга; въ противенъ случай прибиратъ се въ Народния музей въ София. Обаче комисията за старинитѣ може да рѣши прибирането въ Софийския музей на старинитѣ съ особено научно значение.

Чл. 39. Лица и дружества, които сж получили разрѣшеніе да направятъ разкопки, сж длъжни да представятъ въ Народния археологически музей отчетъ за резултата на разкопкитѣ веднага слѣдъ тѣхното свършване или прекративане. Лицата и дружествата иматъ право въ разстояние на двѣ години отъ свършването на разкопкитѣ да обнародватъ първи открититѣ материяли.

Глава VII.

Археологически музеи.

Чл. 40. Окръжнитѣ съвѣти, общинитѣ и културнитѣ дружества, училищата — български и инострани — духовнитѣ и военнитѣ учрѣждения иматъ право да образуватъ музеи при слѣднитѣ условия:

а) да притежаватъ правилникъ или уставъ, който да не противорѣчи на настоящия законъ и да бѣде утвърденъ отъ Министерството на народното просвѣщеніе;

б) да притежаватъ удобно помѣщеніе, дѣто сбиркитѣ да бѣдатъ сигурно пазени и добръ наредени;

в) да иматъ инвентаръ за сбирката, провѣренъ и скрѣпенъ съ печата на надлежната власть;

г) да иматъ уредникъ на музей, утвърденъ отъ Министра на народното просвѣщеніе или назначенъ слѣдъ прѣдварителното му съгласіе, и

д) да пращатъ всѣка година въ Министерството на народното просвѣщеніе отчетъ за състоянието и дѣятелността на музей, въ който отчетъ да се изброяватъ всички постъпили прѣзъ годината прѣдмети.

Чл. 41. Сбиркитѣ на тѣзи музеи се образуватъ:

а) отъ старини, които Народниятъ музей имъ отетжива за врѣменно или окончателно владѣние и особено дубликати отъ прѣдмети на Народния музей;

б) отъ старини, които имъ се слѣдватъ по наредбитѣ на тоя законъ, и

в) отъ старини, които получаватъ като подарѣкъ отъ частни лица или придобиятъ съ собствени срѣдства, доколкото съ това не се нарушаватъ чл. чл. 14, 17 и 20 отъ настоящия законъ.

Чл. 42. Музеитѣ, които не се съобразяватъ съ настоящия законъ, могатъ да бѣдатъ закрити отъ Министерството на народното просвѣщеніе по рѣшеніе на комисията за старинитѣ.

Ако въ продължение на петъ години музеятъ се възобнови, сбирката му или частъ отъ нея може да се повърне по рѣшеніе на комисията за старинитѣ.

Културнитѣ дружества могатъ да обжалватъ рѣшеніето на комисията за старинитѣ, въ седмодневенъ срокъ отъ съобщаването му, прѣдъ Министерския Съвѣтъ, който рѣшава окончателно въпроса за закриването на музея имъ най-късно до единъ мѣсець.

Глава VIII.

Наказателни и прѣходни наредби.

Чл. 43. Нарушителитѣ на настоящия законъ се наказватъ съ глоба отъ 50 до 2000 л. При повторно нарушение глобата не може да бѣде по-малка отъ 100 л.

Ако нарушенията влѣкатъ слѣдъ себе си унищожението, изгубването или поврѣдата на нѣкоя старина, нарушителтъ трѣба да заплати въ полза на държавата и цѣлата стойностъ на старината.

Чл. 44. Административнитѣ власти, когато узнаятъ за нарушенията на настоящия законъ, съставятъ актъ и го изпращатъ до окръжния управителъ, който слѣдъ като вземе мнѣнието на надлежния музейнъ комитетъ, съ постановление опрѣдѣля глобата.

Чл. 45. Постановлението на окръжния управителъ може да се обжалва прѣдъ окръжния съдъ въ двунедѣленъ срокъ отъ датата на съобщението. Съдътъ разглежда дѣлото въ мѣсеченъ срокъ отъ поставянето му.

Приеждата на окръжния съдъ може да се обжалва прѣдъ Върховния Касаціоненъ Съдъ въ двунедѣленъ срокъ отъ издаването ѝ, ако глобата е по-голяма отъ 100 л.

Чл. 46. Шестъ мѣсеца слѣдъ влизането на настоящия законъ въ сила издаденитѣ по-рано позволителни за разкопки изгубватъ своята валидность.

Чл. 47. Сжществующитѣ музеи сж длѣжни да се съобразятѣ съ настоящия законъ въ продължение на шесть мѣсеца отъ обнародването му.

Чл. 48. Подробноститъ по изпълнението на настоящия законъ ще бѣдатъ установени съ особенъ правилникъ.

Чл. 49. Отмѣняватъ се всички закони и разпорѣдки, които противорѣчатъ на настоящия законъ.

Заповѣдаме, настоящиятъ законъ да се облѣче съ Държавния Печатъ, да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиe.

Разпорѣжданията по прилагането на настоящия законъ възлагаме на Нашия Министъръ на Народното Просвѣщение.

Издаденъ въ София на 10 февруарий 1911 год.

На първообразния съ собствената на Негово Величество рѣка написано:

Фердинандъ.

Приподписалъ,

Министъръ на Народното Просвѣщение:

Вл. Молловъ.

Първообразниятъ законъ е облѣченъ съ Държавния Печатъ и регистриранъ подъ № 1914, на 15 февруарий 1911 год.

Пазителъ на Държавния Печатъ,

Министъръ на Правосъдието:

Хр. П. Славейковъ.

На първообразния съ собствената на Негово Величество рѣка написано:

„Одобрено, **Фердинандъ**“.

Донладъ до Негово Величество Царя

№ 2964.

Господарю,

Въз основа на чл. 45 отъ Конституцията, имамъ честь да помоля Ваше Величество да благоволите и, съ подписване приложения тукъ указъ, да утвърдите „Законъ за старинитѣ“, приетъ отъ XIV Обикновено Народно Събрание, прѣзъ III му редовна сесия, въ LXVIII заседание, на 28 февруарий 1911 год.,

София, 9 февруарий 1911 год.

Съмъ, Господарю, на Ваше Величество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ,

Министъръ: **Вл. Молловъ.**

УКАЗЪ

№ 8.

НИЕ ФЕРДИНАНДЪ I

съ Божию милостъ и народната воля

Царъ на българитѣ.

Обявяваме на всички Наши вѣрноподданици, XIV Обикновено Народно Събрание, въ III си редовна сесия, въ LXV си заседание, на 25 януарий т. г., гласува и прие,

Ние утвърдихме и утвърждаваме слѣдния

Законъ

за стипендиитѣ и врѣменнитѣ помощи.

Общи положения.

Чл. 1. Всѣка година държавата издѣржа стипендианти въ мѣстни и чуждестранни учебни заведения.

Чл. 2. Стипендиантитѣ се издѣржатъ:

а) отъ суми, прѣдвидѣни въ бюджета на различнитѣ министерства;

б) отъ фондове, учрѣдени отъ държавата, и

в) отъ фондове, учрѣдени отъ частни лица, като се спазва строго волята на учрѣдителя.

Чл. 3. Стипендии въ чужбина се даватъ прѣдимно по специалности, които не сж застъпени въ Софийския университетъ или въ друго наше учебно заведение.

Глава I.

Стипендии за учащи се въ срѣдни и специални учебни заведения въ Вѣлгария.

Чл. 4. Въ срѣднитѣ и специални училища стипендии се отпущатъ на ученици отъ всѣки класъ и курсъ.

Тия стипендии се отпущатъ съ министерска заповѣдъ въ началото на всѣка учебна година.

Кандидатитѣ трѣба да отговарятъ на слѣднитѣ условия:

а) да притежаватъ свидѣтелства съ много добъръ успѣхъ отъ послѣдната учебна година;

б) да сж бѣдни;

в) да сж здрави;

г) да не надминаватъ прѣдвидената въ закона за съотвѣтния класъ възраст, и

д) да сж български подданици.

Чл. 5. Всѣка дирекция взема мнѣнието на учителския съвѣтъ, кои отъ просителитѣ отговарятъ на прѣдвиденитѣ въ чл. 4 условия и прѣпраща просбитѣ и документитѣ имъ въ съотвѣтното министерство, което рѣшава окончателно, кои отъ кандидатитѣ ще получатъ стипендии.

Чл. 6. Кандидатитѣ за стипендии въ художествено-индустриалното училище държатъ специаленъ конкурсенъ изпитъ при сжщото училище. Директорътъ, споредъ рѣшението на изпитната комисия, прѣпорѣчва на министерството издѣржалитѣ най-добъръ изпитъ кандидати.

Чл. 7. Стипендиитѣ въ срѣднитѣ училища сж цѣли отъ 600 л. и половини отъ 360 л. годишно, а въ художествено-индустриалното училище — цѣли 900 л., а половини 540 л.

Чл. 8. Стипендиантитѣ получаватъ стипендиитѣ си за всѣки мѣсецъ на 1 число отъ сжщия мѣсецъ отъ секретарь-счетоводителя на училището.

Чл. 9. Стипендиитѣ могатъ да се отнематъ съ заповѣдъ отъ министра по прѣдставление на директора, съгласно рѣшението на учителския съвѣтъ, по слѣднитѣ причини:

а) ако стипендиантитѣ нѣма примѣрно поведение;